

Arrest

nr. 220 126 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 september 2018 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 4 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 februari 1996 in Mosul, Irak geboren. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U werkte samen met uw vader als kapper in Mosul.

Bij de komst van Daesh (Islamitische Staat) in juni 2014 sloegen jullie op de vlucht naar Domis, een dorp ten Noorden van Mosul. U ging hier wederom aan de slag als kapper en op die manier konden jullie in je levensonderhoud voorzien.

Na zes maanden verhuisden jullie naar Dohuk. De kapper, [N.] genaamd, bij wie u werkte in Domis was immers naar Dohuk verhuisd en vroeg of u en uw vader niet voor hem wilden werken in Dohuk. Hij regelde de borgstelling en u en uw familie verhuisden naar Dohuk. U werkte er verder in het kapsalon. Eind december 2015 werd u gevraagd om het haar van de sjeikh van de Barzani stam te knippen bij zijn thuis. Toen u klaar was met knippen ging u op zoek naar de badkamer om uw handen te wassen. U ontmoette in de gang de dochter van de sjeikh, [W.K.B.]. Een paar dagen later kwam ze naar het kapsalon om uw telefoonnummer te vragen. U had echter geen gsm, waarop ze u een gsm en simkaart bezorgde. Jullie belden elkaar bijna dagelijks op. Op 16 mei 2016 besloten jullie voor een eerste keer af te spreken in het parkje in de buurt. Jullie zaten onder een boom toen jullie betrappt werden door de broer van uw vriendin, [Z.] genaamd. Hij bracht uw vriendin naar huis en u werd naar een afgelegen wei gebracht waar u in elkaar geslagen werd en een messteek kreeg toegediend. U mocht het meisje niet meer zien, anders zou u het met uw leven bekopen. U belde [N.] en hij kwam u ophalen. [N.] vertelde u dat er een jarenlange bloedwraak bestond tussen uw stam en de Barzani stam. Twee maanden later contacteerde het meisje u opnieuw en hielden jullie weer contact zoals voorheen.

Op 1 april 2017 belde het meisje u op en wilde u absoluut zien. U zei dat ze naar uw thuis mocht komen, hetgeen ze ook deed. Ze vertelde dat ze uitgehuwelijkt zou worden. U bracht haar naar de deur en jullie werden opnieuw betrappt door de [Z.]. U kon ontkomen en [N.] bracht u naar de rest van de familie in Zakho. U vertrok zelf op 1 april 2017 naar Zakho. U bleef nog drie dagen bij uw oom alvorens het land te verlaten. U hoorde later dat het meisje zichzelf in brand had gestoken en overleden was. U wordt bijgevolg door de stam Barzan gezocht die u verantwoordelijk achten voor haar dood. U reisde naar Turkije waar u gedurende een maand met een andere familie in een appartement verbleef. U zette uw reis verder aan boord van een vrachtwagen tot in Italië. Uw vingerafdrukken werden in Trieste genomen, maar u vroeg er geen asiel aan. U reisde verder naar Frankrijk om vandaar over te steken naar Engeland. U bleef acht of negen maanden in Duinkerke en besloot uiteindelijk toch asiel aan te vragen in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 maart 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch document neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Dient allereest te worden opgemerkt dat u geen enkel document heeft om uw identiteit of nationaliteit mee te staven. Zo heeft u geen identiteitskaart, geen nationaliteitsbewijs en geen paspoort. Volgens uw verklaringen had de smokkelaar uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs afgenomen (CGVS p.13). Een paspoort zou u nooit gehad hebben, zo zegt u. Nu staat er in het verslag opgemaakt door de medewerker van Dienst Vreemdelingenzaken dat u wel degelijk een paspoort had. Het document werd

volgens uw verklaringen aldaar eveneens ontvreemd door de smokkelaar (zie verslag DVZ vraag 28). U ontkende dit simpelweg ooit gezegd te hebben en verklaarde dat alles op een misverstand berustte (CGVS p.15, p.16). Dit overtuigt uiteraard allerm minst. Bovendien moet er aangestipt dat uw verklaringen in verband met uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs evenmin erg overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat uw oude identiteitskaart in Mosul uitgegeven was. U heeft deze in 2015 laten vernieuwen in Dohuk. U verklaarde dat u uw identiteitskaart diende te vernieuwen omdat op die van u nog steeds geen fosfor zegel plakte (CGVS p.14). Nu blijkt uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt dat de identiteitskaarten met fosfor zegel (kinegram) sinds 2005 ingevoerd werden in Centraal Irak (zie infomap). Dat u al die jaren in Mosul zou rondgelopen hebben met een identiteitskaart die gebruikt werd voor de vernieuwing van de identiteitskaarten is hoogst merkwaardig en doet vraagtekens reizen over de plaatsen waar u de afgelopen jaren verbleven heeft.

Hier kan verder nog opgemerkt dat het feit dat u uw identiteitsdocumenten kon laten vernieuwen in Dohuk erop wijst dat u daar geregistreerd werd in de burgerlijke stand en u zich er aldus ook kan vestigen. Verder heeft u een oom wonen in de stad Zakho, provincie Dohuk, Noord-Irak. Een oom, [A.S.O.] genaamd, bij wie u ook enkele dagen verbleef voor uw vertrek en die heel uw reis geregeld heeft (CGVS p.9, p.10). U beschikt aldus over een sociaal netwerk. U werkte voorts samen met uw vader jarenlang als kapper in Dohuk. U kon er dus zonder al te veel problemen in uw levensonderhoud voorzien. Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie van 2014 tot aan uw vertrek uit Irak in 2017, in de Koerdische autonome regio verbleven en dat u zich sinds eind 2014 op een zodanig wijze feitelijk vestigde in Dohuk dat deze regio kan bestempeld worden als uw actuele en feitelijke regio van herkomst (CGVS p. 7, 8, 9). Het CGVS zal uw verzoek voor internationale bescherming dan ook beoordelen ten aanzien van Dohuk, Noord-Irak. Wat overigens ook de plaats zou zijn waar u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging.

U slaagt er echter niet in de problemen die u claimt gehad te hebben in Dohuk omwille van een verboden relatie aannemelijk te maken.

In eerste instantie is het niet geloofwaardig hoe jullie relatie begonnen is. Zo verklaarde u dat het meisje, nadat u haar één keer had gezien bij haar vader thuis, zelf het initiatief nam om u te benaderen. In een Iraakse context is dit zeer merkwaardig, temeer haar vader een vooraanstaande positie zou hebben op stamniveau. Dit meisje vroeg bovendien volgens uw verklaringen niet alleen uw telefoonnummer, ze ging ook nog eens een gsm met simkaart voor u kopen. Uw repliek dat het geen dure telefoon was, doet niets af aan de handeling die het meisje stelde en die absoluut niet conform de Iraakse traditie is (CGVS p.19). U verklaarde immers dat het zeer weinig gebeurt dat een meisje het telefoonnummer van een jongen vraagt. Bovendien worden dergelijke meisjes als slechte meisjes gezien (CGVS p.19). Dat het meisje nog een stap verder gaat en een gsm voor u koopt, is niet plausibel, zeker wetende dat ze de dochter is van de sheikh van de Barzan stam, een vooraanstaande stam in Iraaks Koerdistan (CGVS p.16). Bovendien legt u geen gelijklopende verklaringen hieromtrent af. In eerste instantie zei u immers dat u zelf een gsm ging kopen om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te stellen dat het meisje de gsm gekocht had en niet u (CGVS p.18, p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te zeggen dat ook dit verkeerd begrepen werd (CGVS p.18, p.19). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke uitleg niet kan overtuigen. Voorgaande werpt twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van jullie relatie.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie het eerste half jaar enkel telefonische contacten met elkaar onderhielden. Jullie eerste ontmoeting stond gepland voor 16 mei 2016 (CGVS p.20). Jullie hadden volgens uw eigen verklaringen niet eerder afgesproken omdat u moest werken, het meisje naar school ging en jullie bang waren om door haar broers betrappt te worden (CGVS p.20). Zoals u zelf stelt is het in de Koerdische stammetraditie immers verboden dat een meisje met een vreemde jongen omgaat (CGVS p.20). Ondanks dergelijke angst om betrappt te worden, besloten jullie vreemd genoeg om toch in een park af te spreken dat op wandelafstand lag van zowel uw huis als dat van haar (CGVS p.20). Moesten jullie effectief dermate veel angst hebben voor de familie van het meisje kan er aangenomen worden dat jullie iets voorzichter zouden omspringen met de keuze van jullie ontmoetingsplaats. U werd geconfronteerd met deze bedenking, u verklaarde hierop dat er geen ander alternatief was en het meisje niet te lang van huis mocht wegblijven (CGVS p.21). Jullie waren erg bang en hadden jullie onder een boom gezet om jullie zo aan ongewenste blikken te onttrekken (CGVS p.21). Door af te spreken in een openbare plaats waar veel passage is van voorbijgangers vergroot u echter net de kans om betrappt te worden aanzienlijk, hetgeen niet in overeenstemming is met de vrees die u claimt te koesteren ten aanzien van de familie van het meisje. Toevallig werden jullie dan ook betrappt door de broer van uw vriendin. Het meisje werd meegenomen en u werd naar een afgelegen weide gebracht. Uiteindelijk

kwam u er enkel met een paar klappen, een uithaal van een mes en een welgemeende waarschuwing van af. U werd met aandrang gevraagd het meisje met rust te laten anders zou u het met uw leven bekopen (CGVS p.21). U werd verder door [N.] in kennis gesteld van de jarenlange bloedwraak die er tussen uw stam en de stam Barzan bestond. U was dan ook initieel van plan het meisje niet meer te contacteren. Ze belde u echter zelf twee maanden later terug op met de woorden dat ze nog steeds van u hield, waarop u prompt jullie relatie hervatten (CGVS p.22). Dit gegeven, dat u zonder enige twijfel de relatie hervatte ondanks dat u op de hoogte was van wat er u boven het hoofd hing, van de machtige positie van de stam Barzan en bovendien van de jarenlange bloedwraak tussen beide stammen ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft deze voorgehouden bloedwraak dient nog te worden opgemerkt dat ook dit aspect van uw asielrelaas elke geloofwaardigheid ontbeert. Blijkt immers dat u geen enkel detail kunt geven over de aard van deze beweerde kwestie. Iets wat gezien het belang van bloedwraak binnen de Koerdische stammentraditie totaal ongeloofwaardig is indien deze bloedwraak daadwerkelijk zou bestaan (CGVS p. 25)1111111;

Na wederom bijna een jaar telefonisch contact wilde het meisje u plots terug zien. Ze moest u koste wat het kost spreken. Ook dit keer ging u akkoord met haar vraag. U nodigde haar zelfs uit om naar uw huis te komen (CGVS p.23). Dat u het meisje bij u thuis uitnodigde is eveneens hoogst merkwaardig, temeer ze enkel en alleen kwam zeggen dat ze uitgehuwelijkt ging worden, een boodschap die ze evengoed telefonisch had kunnen meedelen. Voorts wist u dat de broer van het meisje constant rondhing in de wijk en dat u hem geregeld tegen het lijf liep (CGVS p.24). U beaamde dat het inderdaad niet slim was om haar bij u thuis uit te nodigen (CGVS p.23). U besloot fatalistisch dat het uw lot was om betrappt te worden. En zo geschiedde. U bracht het meisje naar de deur en daar werden jullie wederom door [Z.] betrappt (CGVS p.23, p.24). Naast het feit dat het wel heel toevallig is dat u telkens wanneer u zich in de buurt van het meisje begeeft, betrappt wordt, is het eveneens zeer onwaarschijnlijk dat u, die op de hoogte was van het standpunt van de familie van het meisje met haar afspraak bij u thuis.

U kon de dans ontspringen, maar het meisje werd gesnapt door haar familie. U wist niet wat er met haar gebeurd was. U hoorde na een drietal dagen dat ze zichzelf in brand had gestoken en overleden was (CGVS p.24). U werd uiteindelijk verantwoordelijk geacht voor haar dood. Het is in eerste instantie vrij dramatisch dat zo'n jong meisje zich in brand steekt temeer jullie relatie niet eens seksueel was en in dat opzicht de schade wat betreft haar eer en die van de familie beperkt was. U kon enkel zeggen dat het zo was, niets meer (CGVS p.24). Voorts kan er opgemerkt worden dat u nooit gecontacteerd werd na het voorval door de familie van het meisje (CGVS p.25). U probeerde de vraag te ontwijken door te zeggen dat u uw telefoon kwijt was geraakt in Turkije. U werd erop gewezen dat men u ervoor ook had kunnen contacteren. U wijzigde vervolgens uw antwoord en beweerde dat u uw simkaart weggegooid had toen u naar Zakho vluchtte (CGVS p.25). Dat u uw antwoorden wijzigt is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweerde verder ook initieel dat de familie [N.], uw werkgever en redder in nood, niet benaderd had. De stam had immers problemen met u en niet met hem. Ook deze verklaring wijzigde u. [N.] zou toch gecontacteerd zijn om het telefoonnummer van uw vader vast te krijgen (CGVS p.24). U legt geen eenduidige verklaringen af wat betreft de contacten die er na uw vertrek uit Dohuk hebben plaatsgevonden. Dit is eveneens nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot heeft u geen enkel begin van tastbaar bewijs om uw verklaringen mee te staven. U verklaarde met de hele stam Barzan problemen te hebben. U kan echter geen document neerleggen waarin de stam uitroept dat u een gezochte persoon bent. Voorts bent u er niet van op de hoogte of de stam Barzan met uw stam contact heeft opgenomen (CGVS p.23).

U legt een medisch verslag neer om aan te tonen dat u verwondingen opgelopen hebt met een mes. De dokter stelde vast dat er oppervlakkige littekens te zien zijn. Het hoeft geen betoog dat u deze door eender wat en op eender welk moment kan opgelopen hebben. Een dergelijk medisch document kan geen uitspraak doen over de oorzaak en de reden waarom u deze verwondingen zou opgelopen hebben (CGVS p.13, document 1).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift:

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog, zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.2. De verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Dohuk verlaten te hebben omwille van een verboden relatie.

Zo stelt zij eerstens het niet geloofwaardig te vinden hoe de relatie begonnen is:

(...)

Verwerende partij kan het "in een Iraakse context" merkwaardig vinden dat het meisje het nummer vroeg van verzoekende partij, maar zij mag niet iedereen over dezelfde kam scheren. De vriendin van verzoekende partij is een geëmancipeerde vrouw, zij is haar hele leven verwend geweest en was het gewon om te krijgen wat zij wilde. Toen zij verliefd werd op verzoekende partij wilde zij er ook alles aan doen om in contact te komen en te blijven met haar. Zij kocht een GSM en zij onderhielden een half jaar telefonisch contact alvorens effectief af te spreken.

II.1.3 Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekende partij en haar vriendin de risico hebben genomen om toch af te spreken, zo dicht bij hun huis:

(...)

De vriendin van verzoekende partij mocht het huis ook niet zomaar verlaten. Als zij al buiten kwam, kon zij niet lang wegblijven. Zij hadden dan ook geen andere keus dan ergens dicht bij het huis van het meisje af te spreken. Bovendien woonden zij niet in een dorp, maar in een grote stad, waardoor zij hoopten dat de risico op betrapting kleiner zou zijn.

Nadat zij betrapt waren, was verzoekende partij inderdaad niet meer van plan om contacten te onderhouden met haar vriendin, maar nadat zij haar na twee maanden opnieuw contacteerde, was de liefde te groot om niet opnieuw een risico te nemen en met haar af te spreken.

Omdat zij opnieuw betrappt werden en al snel bleek dat zij nooit samen zouden kunnen zijn omwille van hun verschillende stammen, zag de vriendin van verzoekende partij geen andere uitweg dan zich van het leven te beroven.

Verzoekende partij werd door haar familie verantwoordelijk gehouden voor haar dood.

Zij kon - in het licht van al deze gebeurtenissen - niet langer in Irak blijven en vreesde voor haar leven.

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verzoekende partij weldegelijk gevaar loopt indien zij zou gerepatriëerd worden naar Irak.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij geen documenten voor te leggen van haar problemen.

Verwerende partij is niet ernstig. In Irak is het niet zo dat alles op papier in handen van verzoekende partij gegeven wordt. Het feit dat verzoekende partij geen bewijzen kan voorleggen van haar problemen met de stam Barzan, betekent niet dat haar problemen niet ernstig zouden zijn, of dat zij hierover gelogen zou hebben.

(...)

II.1.7. Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing:

(...)

Verwerende partij erkent aldus dat de situatie in Dohuk nog steeds gevaarlijk is en dat er systematisch geweldplegingen voorkomen, maar zij meent dat deze regio 'stabiel' zou zijn dan de rest van het land'. Het feit dat er minder geweldplegingen en aanslagen voorkomen in Dohuk betekent niet automatisch dat het er veilig genoeg zou zijn voor verzoekende partij om zich te hervestigen.

Het hele land wordt nog steeds getroffen door verschillende aanslagen, waar burgers omkomen. Verzoekende partij loopt een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak.

II.1.8 UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdentificeerd wordt : "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persecution which already took place or being at risk thereof. "

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual.

Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnic or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground. "

Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines."5

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker:

"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."6

Uw Raad heeft deze rechtspraak recent herhaald in een beslissing omtrent een asielzoeker afkomstig uit Bagdad. In hetzelfde arrest werd ook nogmaals het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien het volatiele klimaat in Bagdad:

"4.4. D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des

informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. 11 peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville.

4.5. Le Conseil rappelle encore que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains.

4.6. En l'espèce, la présence de diverses anomalies entachant les déclarations du requérant au sujet de certains éléments de son récit ne dispense pas les instances d'asile d'examiner si ce dernier ne nourrit pas une crainte d'être persécuté en raison d'autres éléments de la cause qui sont établis à suffisance.

[...]

4.9. Même dans l'hypothèse où la crainte du requérant doit être examinée à l'égard de Bagdad, il ne ressort pas des motifs de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte du profil particulier du requérant, homme universitaire, appartenant à la minorité sunnite, ayant travaillé pour les Américains, ayant effectué un stage aux USA, ayant également travaillé pour les autorités irakiennes à Tikrit, ayant fui cette ville pour se réfugier à Bagdad en juin 2014 et souffrant de problèmes de santé."7

II.1.9. Het UNHCR stelt dat het gehele land - direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Verwerende partij doet ten onrechte uitschijnen dat er beterschap in het vooruitzicht zou zijn. Verschillende zeer recente artikelen tonen de terreur aan in Irak, zonder zicht op verbetering.

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Dohuk uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en aanslagen gepleegd worden.

In stuk 3 stelt dat een 60tal mensen hebben moeten vluchten uit Dohuk door Turkse aanslagen⁸

In stuk 4 wordt melding gemaakt van een Turks aanval op de PKK sites in het noorden van Dohuk⁹

In stuk 5 rapporteert een aanval van Turkse vliegtuigen in en rond Dohuk.¹⁰

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat Irak thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Nieuwe elementen

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- stuk 3: een internetartikel van Iraqi News "Resident of 60 villages near Dohuk migrate due to Turkish attacks" van 26 november 2016;

- stuk 4: een internetartikel van Iraqi News "Turkish warplanes bomb PKK sites north of Dohuk" van 2 juli 2016;

- stuk 6: een internetartikel van Iraqi News "Turkish warplanes bombard border areas in Dohuk province" van 9 juni 2016.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en is een soennitische moslim van Koerdische origine. Hij is geboren in Mosul in 1996 en verhuisde bij de komst van Daesh in juni 2014 naar Domis en na zes maanden vervolgens naar Dohuk. Verzoeker werkte daar bij een kapper. Hij werd gevraagd om het haar van de sjeikh van de Barzani stam te knippen en leerde zijn dochter kennen, met wie hij een verboden relatie begon. Verzoeker en het betrokken meisje werden betrapt, waarbij verzoeker in elkaar werd geslagen en een messteek kreeg toegediend. De kapper vertelde hem dat er een jarenlange bloedwraak bestond tussen de stam van verzoeker en de Barzanistam. Na twee maanden hernam verzoeker het contact met het betrokken meisje. Op 1 april 2017 kwam het betrokken meisje bij hem thuis om te vertellen dat ze zou worden uitgehuwelijkt. Tijdens dit bezoek werden ze opnieuw betrapt. Verzoeker kon ontkomen en vluchtte weg uit Irak. Hij hoorde later dat het betrokken meisje zichzelf in brand had gestoken en dat de Barzanistam hem verantwoordelijk acht voor haar dood. Verzoeker vreest bij terugkeer te worden gedood door leden van de Barzanistam.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een medisch attest opgesteld door een Belgische arts op 4 juni 2018 neergelegd (AD CGVS, stuk 16, map met 'documenten').

De verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“U legt een medisch verslag neer om aan te tonen dat u verwondingen opgelopen hebt met een mes. De dokter stelde vast dat er oppervlakkige littekens te zien zijn. Het hoeft geen betoog dat u deze door eender wat en op eender welk moment kan opgelopen hebben. Een dergelijk medisch document kan geen uitspraak doen over de oorzaak en de reden waarom u deze verwondingen zou opgelopen hebben (CGVS p.13, document 1).”

Verzoeker betwist noch weerlegt deze beoordeling en laat deze geheel ongemoeid. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en is pertinent alsook correct.

De Raad wijst erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht.

Een medische attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht in het kader van een verboden relatie met een meisje uit de Barzanistam waarmee de stam van verzoeker in een jarenlange bloedwraak was verwickeld, zoals verzoeker verklaart. Het is deze vervolging door de Barzanistam die de essentie vormt van zijn beschermingsverzoek.

2.4.2.3. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat het voormeld medisch attest omwille van zijn inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging door de Barzanistam aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met het voorgelegde medisch attest, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.4. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over een verboden relatie en de daaruit volgende problemen.

Voor dit standpunt steunt de Raad zich op de volgende vaststellingen die werden gemaakt door de verwerende partij:

- verzoeker legt – gelet op de Iraakse context en traditie alsook de positie van het meisje, met name een dochter van de sjeik van een vooraanstaande stam in Iraaks Koerdistan; dit doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden relatie – onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over hoe de relatie is begonnen;
- het is niet aannemelijk dat verzoeker en het betrokken meisje, ondanks de Koerdische stammen-traditie, het risico zouden hebben genomen om elkaar te ontmoeten in een openbaar park op wandelafstand van hun beider huizen;
- verzoeker kan geen enkel detail geven over de voorgehouden jarenlange bloedwraak tussen zijn stam en de Barzanistam, hetgeen gelet op het belang van bloedwraak in de Koerdische stammentraditie totaal ongeloofwaardig is indien deze bloedwraak daadwerkelijk zou bestaan;
- het is in deze context dan ook niet aannemelijk dat verzoeker de relatie hernam noch aannemelijk dat hij met het betrokken meisje afsprak bij hem thuis;
- de verklaringen dat hij met het betrokken meisje afsprak in een park en bij hem thuis en dat hij de relatie hernam, zijn niet in overeenstemming met de vrees die hij verklaart te koesteren ten aanzien van haar familie en ondermijnt de ernst ervan;
- de verklaring dat het betrokken meisje zichzelf in brand stak staat niet in verhouding met de verklaring dat de relatie niet seksueel zou zijn geweest; aangezien daardoor de schade aan de eer van de familie eerder beperkt was, overtuigt de verklaarde zelfverbranding van het betrokken meisje niet;
- verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af wat betreft de contacten die na zijn vertrek uit Dohuk plaatsvonden.

Deze vaststellingen van de verwerende partij, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

2.4.2.5. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielaanspraak, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geïntegreerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het betoog dat het betrokken meisje een geëmancipeerde en verwende vrouw was die gewoon was om haar zin te krijgen, betreft in casu een post-factum verklaring die niet meer is dan een loutere bewering en na reflectie tot stand is gekomen. Dit betoog doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het handelen van het betrokken meisje *“absoluut niet conform de Iraakse traditie is (CGVS p.19). U verklaarde immers dat het zeer weinig gebeurt dat een meisje het telefoonnummer van een jongen vraagt. Bovendien worden dergelijke meisjes als slechte meisjes gezien (CGVS p.19). Dat het meisje nog een stap verder gaat en een gsm voor u koopt, is niet plausibel, zeker wetende dat ze de dochter is van de sheikh van de Barzan stam, een vooraanstaande stam in Iraaks Koerdistan (CGVS p.16).”*

Verder benadrukt verzoeker dat het betrokken meisje alles deed om in contact te komen en te blijven en dat zij een gsm kocht. De Raad merkt op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de volgende tegenstrijdigheid op te heffen: *“Bovendien legt u geen gelijklopende verklaringen hieromtrent af. In eerste instantie zei u immers dat u zelf een gsm ging kopen om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te stellen dat het meisje de gsm gekocht had en niet u (CGVS p.18, p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te zeggen dat ook dit verkeerd begrepen werd (CGVS p.18, p.19). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke uitleg niet kan overtuigen.”*

Voorts houdt verzoeker voor dat het betrokken meisje haar huis niet zomaar mocht verlaten en dat zij, als zij al buiten kwam, niet lang kon wegblijven. Daardoor hadden zij geen andere keus dan ergens dicht bij het huis van het meisje af te spreken. Verzoeker herhaalt hiermee in wezen een verklaring die hij eerder op het CGVS aflegde. Deze verklaring staat echter haaks op wat hij net daarvoor in zijn verzoekschrift aanhaalt, met name dat het betrokken meisje een geëmancipeerde vrouw zou zijn. Verzoeker kan niet, enerzijds, voorhouden dat het betrokken meisje geëmancipeerd zou zijn, hem zelf zou aanspreken en voor hem een gsm zou kopen en, anderzijds, voorhouden dat zij haar huis niet zomaar mocht verlaten en al zeker niet lang mocht wegblijven. Dit betoog kent weinig samenhang en overtuigt daardoor niet.

Het betoog dat zij in een grote stad woonden waardoor zij hoopten dat het risico op betrapting kleiner zou zijn, is niet meer dan een post-factum bewering die geen afbreuk doet aan volgende pertinente vaststelling: *“Zoals u zelf stelt is het in de Koerdische stammetraditie immers verboden dat een meisje met een vreemde jongen omgaat (CGVS p.20). Ondanks dergelijke angst om betrapt te worden, besloten jullie vreemd genoeg om toch in een park af te spreken dat op wandelafstand lag van zowel uw huis als dat van haar (CGVS p.20). Moesten jullie effectief dermate veel angst hebben voor de familie van het meisje kan er aangenomen worden dat jullie iets voorzichter zouden omspringen met de keuze van jullie ontmoetingsplaats. U werd geconfronteerd met deze bedenking, u verklaarde hierop dat er geen ander alternatief was en het meisje niet te lang van huis mocht wegblijven (CGVS p.21). Jullie waren erg bang en hadden jullie onder een boom gezet om jullie zo aan ongewenste blikken te onttrekken (CGVS p.21). Door af te spreken in een openbare plaats waar veel passage is van voorbijgangers vergroot u echter net de kans om betrapt te worden aanzienlijk, hetgeen niet in overeenstemming is met de vrees die u claimt te koesteren ten aanzien van de familie van het meisje.”*

Het summiere betoog dat de liefde te groot was om niet opnieuw een risico te nemen en met het betrokken meisje af te spreken nadat verzoeker werd geslagen, overtuigt evenmin. Verzoeker verklaarde immers dat hij ook dat hij na de eerste betrapting werd ingelicht over van de jarenlange bloedwraak tussen zijn stam en de stam Barzani. Het is in de context van de Iraakse stammetraditie, een jarenlange bloedwraak, de machtige positie van de stam Barzani en een eerdere betrapting waarbij verzoeker werd geslagen, geheel niet aannemelijk dat verzoeker, na twee maanden, *“zonder enige twijfel de relatie hervatte”*.

Verder houdt verzoeker voor dat het betrokken meisje geen andere uitweg zag dan zich van het leven te beroven nadat zij opnieuw werden betrapt en al snel bleek dat zij nooit samen zouden kunnen zijn

omwille van hun verschillende stammen. Verzoeker reageert hiermee op de vaststelling dat hij over de zelfmoord van het betrokken meisje “*enkel [kon] zeggen dat het zo was, niets meer*” en tracht met dit post-factum betoog zijn verklaringen te verschonen en aan te vullen, hetgeen weinig overtuigend is en overigens geen afbreuk aan de hierboven vermelde pertinente vaststellingen.

Waar hij nog stelt dat haar familie hem verantwoordelijk houdt voor haar dood, merkt de Raad op dat verzoeker voorbij gaat aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet eens “*op de hoogte [is] of de stam Barzan met [zijn] stam contact heeft opgenomen*” en dat hij “*geen eenduidige verklaringen af[legt] wat betreft de contacten die er na [zijn] vertrek uit Dohuk hebben plaatsgevonden*”.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad de verklaringen van de verzoeker over een verboden relatie en de daaruit volgende problemen, dermate onaannemelijk dat zijn relaas als manifest ongeloofwaardig wordt beschouwd.

2.4.2.6. Uit het voorgelegde medisch verslag blijkt dat de arts enkel oppervlakkige littekens heeft vastgesteld. Daarbij noteert de arts “*Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à des coups des couteau*”. De arts bevestigt nergens in het attest dat de vastgestelde littekens overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker over hoe deze littekens werden opgelopen, noch doet hij op enig andere wijze uitspraak over de fysieke oorzaak van de littekens. Er blijkt uit het medisch attest aldus niet dat de vastgestelde oppervlakkige littekens dermate overeenstemmend zijn met steekwonden dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn.

Gezien de zeer summiere aard van het voorgelegde medisch attest, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Bovendien wijst de Raad erop dat het medisch attest zich niet uitspreekt over de feitelijke omstandigheden of de context waarin deze littekens ontstonden noch over de redenen waarom deze verwondingen werden toegebracht.

Verzoeker verklaart dat deze littekens het gevolg zijn van steekwonden die hem werden toegebracht in het kader van een verboden relatie met een meisje uit de Barzanistam waarmee zijn stam in een jarenlange bloedwraak was verwickeld. Zoals reeds gesteld, kan uit het medisch attest an sich geen causaal verband worden afgeleid tussen opgelopen littekens en de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg moet het medisch attest in samenhang met verzoekers verklaringen worden beoordeeld.

Gelet op het summiere karakter en het beperkt gewicht van het medisch attest, bekeken in samenhang met het manifest ongeloofwaardig relaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn littekens zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van een verboden relatie met de dochter van de sjeik van de machtige Barzanistam waarmee zijn stam in een jarenlange bloedwraak was verwickeld. Het zijn net deze elementen die de essentie vormen van verzoekers vrees voor vervolging en aan de grondslag liggen van zijn beschermingsverzoek. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot zijn littekens.

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden en context waarin of de redenen waarom deze littekens zijn ontstaan.

Hoewel uit het medisch attest kan worden afgeleid dat verzoeker littekens heeft opgelopen, volstaat dit medisch attest niet, gelet op het manifest ongeloofwaardig relaas en bij gebrek aan een andere bevredigende verklaring, om aannemelijk te maken dat verzoeker reeds in het verleden vervolgd werd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vermoeden, voorzien in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, is in casu niet van toepassing op verzoeker.

Daarenboven – gelet op de overige verklaringen van verzoeker, de voorgelegde documenten, zijn profiel en de algemene situatie die actueel heerst in zijn land van herkomst – blijkt uit geen enkel element dat de littekens, zoals geattesteerd in het medisch attest, op zichzelf aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.4.2.7. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in de problemen die hij in Dohuk zou hebben gehad omwille van een verboden relatie aannemelijk te maken.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging door de Barzani stam in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker beperkt zich verder tot een bloot betoog dat rekening moet worden gehouden met zijn risicoprofiel als Koerd maar hij concretiseert dit verder niet. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend omwille van zijn Koerdische origine. De Raad merkt verder op, zoals hierna zal blijken, dat de provincie Dohuk in de Koerdische Autonome Regio wordt beschouwd als zijn regio van herkomst. Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom hij als Koerd een risicoprofiel zou hebben in de Koerdische Autonome Regio.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker het volgende motief in de bestreden beslissing niet betwist: *“Hier kan verder nog opgemerkt dat het feit dat u uw identiteitsdocumenten kon laten vernieuwen in Dohuk erop wijst dat u daar geregistreerd werd in de burgerlijke stand en u zich er aldus ook kan vestigen. Verder heeft u een oom wonen in de stad Zakho, provincie Dohuk, Noord-Irak. Een oom, [A.S.O.] genaamd, bij wie u ook enkele dagen verbleef voor uw vertrek en die heel uw reis geregeld heeft (CGVS p.9, p.10). U beschikt aldus over een sociaal netwerk. U werkte voorts samen met uw*

vader jarenlang als kapper in Dohuk. U kon er dus zonder al te veel problemen in uw levensonderhoud voorzien. Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie van 2014 tot aan uw vertrek uit Irak in 2017, in de Koerdische autonome regio verbleven en dat u zich sinds eind 2014 op een zodanig wijze feitelijk vestigde in Dohuk dat deze regio kan bestempeld worden als uw actuele en feitelijke regio van herkomst (CGVS p. 7, 8, 9). Het CGVS zal uw verzoek voor internationale bescherming dan ook beoordelen ten aanzien van Dohuk, Noord-Irak. (...) Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld."

Bijgevolg wordt met betrekking tot verzoekers plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in Dohuk beoordeeld, een provincie gelegen in Noord-Irak, behorend tot de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) en formeel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government.

Omtrent de eerste hypothese onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 17, map 'landeninformatie': COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018) met recht gemotiveerd:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld."

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt."

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's."

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud."

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze

Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Irak, wijst de Raad er op dat uit de voormelde landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk in de KAR te worden beoordeeld en is de door verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij specifiek op deze provincie betrekking heeft.

Waar verzoeker zich beroept op de algemene samenvattende conclusies van het UNHCR van september 2012 inzake de internationale bescherming van personen die een gewapend conflict en andere situaties geweld ontvluchten, merkt de Raad op dat hij inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang hecht aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak, dat dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 14 maart 2018. Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Dohuk niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in provincie Dohuk gelegen in de KAR is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie (zie stukken 3 tot 6 bij verzoekschrift) die ouder is dan de recente landeninformatie waarop de verwerende partij zich steunt (COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 14 maart 2018). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de KAR rekening werd gehouden met Turkse aanvallen op PKK-doelwitten. Daarbij komt de verwerende partij tot het besluit: “Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslach-

offers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.” Verzoeker toont met het louter aanhalen van internet-artikelen niet aan dat dit besluit niet deugdelijk zou zijn.

Dat er willekeurig geweld plaatsvindt in de provincie Dohuk, gelegen in de KAR, wordt verder niet betwist, maar uit de landeninformatie blijkt dat het geweld relatief beperkt is en veel minder frequent dan elders in Irak. De regio ontsnapt grotendeels aan het terreurgeweld. De laatste aanslagen dateren van 2013-2014. Deze waren doelgericht en daarbij vielen een beperkt aantal doden. In 2016 en 2017 vonden er geen grote terroristische aanslagen plaats en slechts enkele sporadische, kleinschalige en doelgerichte aanvallen waarbij weinig tot geen burgerslachtoffers vallen. Verzoeker brengt geen andere afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de provincie Dohuk, gelegen in de KAR, geen gebied vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in de KAR rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in de KAR dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de provincie Dohuk in de KAR een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat?

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Dohuk in de KAR op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Dohuk in de KAR een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES